

precare în care se află decorurile și costumele de la teatrul vâlcean. Noi regretăm doar faptul că ezitărilor inerente la premieră, mai ales în cazul interpretelor foarte tinere (în distribuție au figurat și câteva

eleve), li s-au adăugat unele stângăcii și nesincronizări în zona coregrafiei; or și acest capitol trebuie acoperit cu același profesionalism într-un spectacol ce se dorește sintetic. Iar a vorbi despre deficiențele

tehnice ale sunetului care, uneori, aproape că sufocă dialogul, începe să devină, în teatrul nostru, o banalitate.

Ion Parhon

Marginalii

POVESTE DE CARTIER, după o idee din piesa Connection de Jack Gelber ● COMPANIA OF-OF și COMPANIA CALEIDOSCOPI ● Data reprezentației: 17 septembrie 2000 ● Regia, scenariul și concepția muzicală: Alice Barb ● Costumele și machiajul: Dana Istrate ● Coregrafia: Mateia Stănculescu ● Graffiti și muzica originală: 1Q Sapro ● Distribuția: Manuela Alionte (Sora), Bogdan Dumitrescu (Mimi), George Frîncu (Calu'), Iulia Sîia (Bebe), Dana Teodorescu Vulc (Pusi), Luminița Vlăcu (Reporteră), Dan Vulc (Omu'), 1 Q Sapro (Povestitorul).

Din datele oferite de raportul unui centru de cercetări pentru problemele tineretului și din cântecele-strigăt, mai mult sau puțin armonioase, ale unei vedete *hip-hop* (cu numele de șaradă 1 Q 'Sapro – Unchiu' Sapro) regizoarea Alice Barb construiește cadrul unui spectacol de teatru explorând o realitate pe cale de a se naște și în România, cea a exclușilor, a celor considerați deșeurii umane, a unei uma-

nități de care omenirea vrea să uite. Ar fi, probabil, de discutat măsura în care muzica de cartier este expresia unei mentalități de ghetou sau dacă nu cumva fanii ei creează o comunitate de viziune și comportament. Din fericire, spectacolul depășește miza unui avertisment social sau moral; dominant este dramatismul stărilor: de la freamătul așteptării la energia irosită în imposibile explicații și până la extenuarea morbidă, uneori chiar

mortală, a visului deviat. Cuvintele prin care încearcă să comunice eroii, subiectul încropit din adăugarea unor clișee nu au prea mare importanță: personajele cu nume-poreclă evoluează într-o lume închisă, tentativele de apropiere, reflexele de respingere, exasperarea neputinței, disperarea sunt exprimate printr-o mișcare compusă cu forță expresivă și care ordonează deruta sentimentală și haosul psihologic al personajelor. E un *Azil de noapte* în care se vorbește mai puțin, nu se gândește aproape deloc, dar unde forțele centrifuge acționează la fel.

Energia interpretelor, disponibilitatea lor – care, spre deosebire de celebrul model invocat mai sus, nu se poate agăța de biografii consistente – coagulează conceptul scenic al regiei și drama transcende împrejurările care o hrănesc. Victime ale comportamentului lor autodestructiv, tinerii ritmați și povestiți de 1 Q Sapro pot oricând să întorcă violența împotriva îndiferențelor sau a celor ce se consideră „centrul lumii”. Muzica și mișcarea creează tensiunea unui adevăr profund – departe de melodrama faptului divers – care își caută ieșirea la lumină. Prin etalarea violenței și prin sugerarea diverselor ei sensuri este puternic spectacolul lui Alice Barb, chiar și pentru cei care pun mâna pe telecomandă când apar formațiile *hip-hop*. E o lume turbulentă și urâtă, dar, înainte de a fi osândită, ea trebuie cât de cât cunoscută, cu riscul de a afla lucruri neplăcute despre sub-solul lumii pe care ne-am obișnuit să o considerăm calmă și frumoasă.

Magdalena Boiangiu

Avangarda în ariergardă

MEMO, spectacol după texte din avangarda literară românească ● TEATRUL NAȚIONAL din CLUJ ● Data reprezentației: 13 septembrie 2000 ● Scenariul și ilustrația muzicală: Mona Chirilă și Miriam Cuibus ● Regia și scenografia: Mona Chirilă ● În distribuție: Miriam Cuibus și Dragoș Pop.

Ideea de a strânge într-un spectacol o parte dintre autorii români de avangardă este, în principiu, seducătoare și plină de promisiuni. Asta pentru că, fie și la o evaluare sumară, numărul compatrioților care